

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. Z.,** zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, čj. MV-94991-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2015, čj. 30 A 111/2014-113,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2015, čj. 30 A 111/2014-113, **se ruší**.

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2014, čj. OAM-574-15/TP-2014, a rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, čj. MV-94991-4/SO-2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 142 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 9. 1. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu. V průběhu správního řízení uvedl, že byl od 1. 7. 2005 žadatelem o mezinárodní ochranu, přičemž v této

věci bylo vydáno několik rozhodnutí, jež byla v následných soudních řízeních zrušena. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 11. 2013, čj. OAM-1204/VL-07-ZA14-R3-2005, byla žalobci následně udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci 6. 12. 2013. Vzhledem k délce řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalobce rozhodl využít možnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), avšak jelikož posledně citované ustanovení ve spojení s § 2 a § 17 zákona o pobytu cizinců neumožňují podat tuto žádost držiteli mezinárodní ochrany, žalobce se doplňkové ochrany 8. 1. 2014 vzdal, v důsledku čehož mu byl vydán výjezdní příkaz. Žalobce dále uvedl, že sdílí společnou domácnost se svou manželkou, dvěma dětmi a matkou, která je držitelkou doplňkové ochrany a jako jediná z rodiny může v České republice legálně pracovat; rodina by tudíž nemohla prokázat tzv. prostředky k pobytu pro účely žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Manželka a děti žalobce mají ukrajinské státní občanství. Žalovaný dále doplnil, že jeho nezletilá dcera získala povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce též poukázal na obdobné případy, v nichž žadateli povolení k trvalému pobytu bylo správním orgánem prvního stupně uděleno. Zamítnutí žádosti by tudíž bylo nejen v rozporu se zásadou legitimního očekávání, ale též s principem proporcionality.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014, čj. OAM-574-15/TP-2014, dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl, neboť nebyla dle jeho názoru naplněna jedna z podmínek, dle níž cizinec musí pobývat na území České republiky v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Případy, na které žalobce na podporu své žádosti poukázal, nejsou s nyní projednávanou věcí srovnatelné, neboť se v nich vždy jednalo o žádosti osob, jimž mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalobce se doplňkové ochrany vzdal dobrovolně, přičemž se chtěl vyhnout podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců a tedy i povinnosti dokládat finanční prostředky. Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců má sloužit osobám, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana a chránit neúspěšné žadatele před případnými restrikcemi ze strany státu původu. Závěrem správní orgán prvního stupně konstatoval, že při zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců mu citovaný zákon povinnost zkoumat případný zásah do žadatelova soukromého a rodinného života neukládá.

[3] Žalobcovo odvolání žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu prvního stupně, k čemuž mimo jiné uvedla, že postup žalobce představuje obcházení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že dle úmyslu zákonodárce je „*cizincem pobývajícím na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany*“ ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců pouze „*neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu*“. Dle názoru žalované taktéž správní řád ani zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neumožňují a tím spíše neukládají, aby hodnotil případný rozpor svého rozhodnutí s mezinárodními závazky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

pokračování

[4] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalované kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že setrvání na území České republiky na základě výjezdního příkazu je jistě formou přechodného pobytu, „*avšak obsah takového pobytu je bezpodmínečně nutné vykládat v kontextu s § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území* ***po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*** *A striktní znění § 50 odst. 3 je v žalobcově věci to podstatné. Zákonodárce jím jasně vymezil prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází, a tím je* ***pouze provedení neodkladných úkonů a následně samotné vycestování. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi ‚neodkladnými úkony' jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu****, kterým je* ***vycestování z území ČR****.*" Žádost o získání jiného pobytového oprávnění však za takový úkon považovat nelze. Režim stanovený v § 67 odst. 1 zákona o pobytu přitom dopadá „*pouze na ty cizince, kteří nebyli úspěšní v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Logice této úvahy se dá přisvědčit, protože cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany a byl úspěšný, je při pobytu na území chráněn právě touto poskytnutou ochranou (doplňkovou ochranu nevyjímaje). Není pak důvodu, aby žádal o dobrodiní přechodného nebo trvalého pobytu v rámci zákona o pobytu cizinců.*" Krajský soud taktéž dovodil, že „*[p]římé důsledky, které by vedly k zásahu do soukromého a rodinného života cizince, by mohla přinášet jen rozhodnutí, která žalobci přímo ukládají povinnost vycestovat a která zakládají změnu jeho právního postavení s reálnou možností ohrožení jeho soukromého a rodinného života. To se ale v daném případě nestalo.*"

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel") v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, namítl, že „*zákon o azylu nezná a nedefinuje žádný specifický druh ‚přechodného pobytu po ukončení řízení o mezinárodní ochrany.' Zákon o pobytu cizinců zná pouze definici tzv. přechodného pobytu (§ 17), mezi něž se řadí i pobyt v rámci výjezdního příkazu, bez jakéhokoliv dalšího rozlišení jednotlivých typů výjezdních příkazů.*" Stěžovateli byl výjezdní příkaz udělen poté, co se vzdal doplňkové ochrany. Stěžovatel tedy podmínku pobytu na území České republiky v rámci přechodného pobytu po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany splnil.

[6] Údajně teleologický výklad § 67 zákona o pobytu cizinců omezující jeho dopad pouze na neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu označil stěžovatel za nesprávný a odporující jasnému znění zákona. Nadto sám stěžovatel vnímal výsledek správního řízení za neúspěch, neboť usiloval o vyšší formu mezinárodní ochrany, tedy azyl. Argumentace správních orgánů i soudu jde dle názoru stěžovatele proti smyslu institutu trvalého pobytu, kterým „*je nepochybně stabilizovat pobytové oprávnění těch, kteří v ČR strávili dlouhou dobu. Postup stěžovatele nebyl proto nijak ‚spekulativní' ve snaze zákon obejít. Prostě chtěl po devíti letech řízení o mezinárodní ochraně získat stabilní a trvalé povolení k pobytu.*"

[7] Stěžovatel uvedl, že správní orgány musí v každém rozhodnutí hodnotit jeho případný zásah do soukromého a rodinného života cizince, a tedy nikoli pouze v rozhodnutích o vycestování či vyhoštění. Stěžovatel dodal, že v nyní projednávané věci k takovému zásahu ve smyslu čl. 8 Úmluvy dochází, neboť „*[n]ezletilá dcera odvolatele*

[stěžovatele] *již disponuje povolením k trvalému pobytu. ČR zároveň deklarovala v jiném řízení, že minimálně dočasně se odvolatel nemůže vrátit do Běloruska. Stěžovatel se tohoto statusu nevzdával ve vidině návratu do země původu, ale získaní trvalého pobytu. Dcera stěžovatele povolení k pobytu získala. Matka žadatele má v ČR udělenu doplňkovou ochranu a manželka se synem dlouhodobý pobyt za účelem strpění.*"

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřisvědčil stěžovatelově námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu formulované pouze v blanketní kasační stížnosti obecným odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (v následném doplnění důvodů kasační stížnosti již k této námitce žádnou argumentaci nepřednesl). Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[13] Nejvyšší správní soud se však ztotožnil se stěžovatelovou námitkou, dle níž teleologický výklad § 67 zákona o pobytu cizinců aplikovaný správními orgány a krajským soudem nemůže v projednávané věci obstát.

[14] Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví, že *povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena*. Dle § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců je přitom jedním z pobytových titulů, na jejichž základě může cizinec na území České republiky přechodně pobývat, i výjezdní příkaz. Ten dle § 85b zákona o azylu udělí cizinci *ministerstvo z moci úřední po ukončení poskytování mezinárodní ochrany na území, po nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o*

pokračování

zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné nebo po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti takovému rozhodnutí ministerstva, nebylo-li soudem zrušeno.

[15] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nejprve poznamenává, že dle § 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který *je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*. Judikatura správních soudů na základě citovaného ustanovení dovodila, že cizinec požívající doplňkové ochrany v zásadě není oprávněn žádost dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat (srov. například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012, čj. 5 A 322/2011-26). Na tomto místě však Nejvyšší správní soud, aniž by hodnotil správnost uvedeného závěru, konstatuje, že v nyní posuzované věci se o takový případ nejedná, neboť stěžovatel se před podáním této žádosti doplňkové ochrany vzdal. Jde tedy o situaci správními soudy doposud neřešenou.

[16] V nyní projednávaném případu není sporu o tom, že pro splnění požadavku pobytu na území České republiky „*v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany*“ postačí pobyt na základě výjezdního příkazu uděleného po skončení správního řízení neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu, popřípadě při zániku strpění na území (§ 78b odst. 7 zákona o azylu); to ostatně výslovně připouští i správní orgán prvního stupně na straně 3 svého rozhodnutí. Na skutkovém půdorysu posuzované věci je však sporné, zda lze stejný přístup uplatnit i v případě, že cizinec získal doplňkovou ochranu, avšak ta následně skončila a výjezdní příkaz byl cizinci vydán teprve v důsledku jejího zániku.

[17] Čistě jazykový výklad shora citovaných ustanovení vede k závěru, že pobývá-li cizinec v čase po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky na základě výjezdního příkazu, který zákon o pobytu cizinců považuje za druh přechodného pobytu, je tím předmětná podmínka stanovená v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splněna. Zákon o pobytu cizinců totiž nestanoví, že by k vydání výjezdního příkazu muselo dojít zcela bezprostředně po právní moci správního rozhodnutí, jímž se řízení o udělení mezinárodní ochrany končí.

[18] Krajskému soudu lze ovšem přisvědčit v jeho závěru, dle něhož se v rámci aplikace § 67 zákona o pobytu cizinců nelze spokojit s pouhým jazykovým výkladem. Krajský soud správně poukázal na rozsudek ze dne 23. 2. 2010, čj. 4 As 30/2009-67, v němž Nejvyšší správní soud právě ve vztahu k posledně citovanému ustanovení dovodil, „*že to zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace.*“ S konkrétními závěry, ke kterým krajský soud a ostatně i žalovaná a správní orgán prvního stupně na základě provedeného teleologického výkladu v nyní projednávané věci dospěly, se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Bez legitimního důvodu totiž zvýhodňují ty cizince, kteří s žádostí o udělení mezinárodní ochrany neuspěli, oproti těm, kterým naopak byla udělena doplňková ochrana.

[19] Pokud by totiž platilo, že cizinci, jimž byl udělen výjezdní příkaz v důsledku zániku doplňkové ochrany, postup podle § 67 zákona o pobytu cizinců využít nemohou, byl by nastolen paradoxní stav, v němž by neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu prostřednictvím tohoto ustanovení bylo umožněno dosáhnout „vyššího“ pobytového titulu (trvalého pobytu) než těm cizincům, u nichž relevantní důvody pro udělení doplňkové ochrany byly dány. Doplňková ochrana je totiž institutem pouze dočasným a po jejím skončení je cizinci vydán výjezdní příkaz stejně jako cizincům, kteří s žádostí o mezinárodní ochranu neuspějí.

[20] Správní orgány i krajský soud opírají své závěry o důvodovou zprávu k zákonu č. 161/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (sněmovní tisk č. 1107/0, 4. volební období Poslanecké sněmovny). Uvedená důvodová zpráva k dikci § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, uvádí následující: „*Ustanovení § 67 vychází z dosavadního ustanovení § 69a, umožňuje podat žádost o povolení k trvalému pobytu poté, kdy cizinec na území pobýval minimálně 4 roky, z čehož nejméně 2 roky byl účastníkem řízení o azylu. Toto ustanovení je svou povahou ustanovením chránícím cizince před případnými restrikcemi státu jeho původu, které by mu mohly hrozit v důsledku toho, že v jiné zemi požádal o azyl. Současně se zohledňuje délka dosavadního nepřetržitého pobytu na území, kdy minimálně po 2 roky nenavštívil stát původu, což odůvodňuje domněnku, že došlo k narušení vazeb cizince na stát původu a cizinec je již do značné míry integrován na území České republiky.*“

[21] Citovaná důvodová zpráva ovšem nehovoří o tom, že by se dikce § 67 zákona o pobytu cizinců měla vztahovat pouze na neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu. Dopadá tedy obecně na cizince, který „*na území pobýval minimálně 4 roky, z čehož nejméně 2 roky byl účastníkem řízení o azylu.*“ Zohledněna je pak nejen délka cizincova pobytu, ale i důvodná domněnka zpřetrhání jeho vazeb v zemi původu. Oba tyto faktory hrají naprosto stejnou úlohu i v případech úspěšných žadatelů, jimž udělená doplňková ochrana následně zanikla. Opírají-li správní orgány a krajský soud opačný závěr o ochranný charakter citovaného ustanovení ve vztahu k případným restrikcím ze strany státu cizincova původu proto, že v České republice požádal o azyl, tím spíše se tato ochranná povaha projeví v případech cizinců, u nichž byly navíc (vedle toho, že i oni samozřejmě stejně jako neúspěšní žadatelé o azyl žádali) dány i důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentaci krajského soudu, dle níž výjezdní příkaz dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zcela znemožňuje cizincům provedení jiných než neodkladných úkonů směřujících k vycestování. Lze sice souhlasit s krajským soudem v tom, že výjezdní příkaz slouží primárně k „*obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR atp.*“, avšak výše uvedený restriktivní výklad krajského soudu by činil institut žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců prakticky obsoletním. Tohoto institutu by totiž v takovém případě nemohli využít ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří jsou dle názoru správních orgánů a krajského soudu jedinými adresáty posledně citovaného ustanovení, neboť i těm je dle § 85b zákona o azylu po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany výjezdní příkaz vydáván. Dovedeno do důsledků by tudíž ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu na základě názoru krajského soudu nemohli činit jiné než neodkladné úkony směřující k vycestování z České republiky.

pokračování

Tedy nejenže by nemohli úspěšně podat žádost dle § 67 zákona o pobytu cizinců, ale vyloučena by v takovém případě byla při rigorózní akceptaci tohoto názoru například i správní žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, neboť ani ta bezpochyby úkon směřující k vycestování nepředstavuje. Takový výklad nemůže Nejvyšší správní soud aprobovat.

[23] Nepřípadná je i argumentace žalované obsažená v odůvodnění jejího rozhodnutí, dle níž se stěžovatel svým postupem spočívajícím ve vzdání se doplňkové ochrany a podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců dopouští obcházení posledně citovaného zákona, neboť se tím vyhýbá povinnosti doložit prostředky k trvalému pobytu. Opět lze totiž v této souvislosti poukázat na nedůvodný rozdíl, který by takový výklad činil mezi neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu a cizinci, kterým byla udělena ochrana doplňková.

[24] Smyslem institutu žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců je totiž především zohlednění délky pobytu cizince na území České republiky a stanovení výhodnějšího režimu pro získání povolení k trvalému pobytu v případech, ve kterých je dlouholetý pobyt cizince na území způsoben taktéž trvajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany. Získá-li přitom cizinec v průběhu neúměrně dlouhého řízení doplňkovou ochranu a následně splní podmínky stanovené v § 67 zákona o pobytu cizinců, nelze mu možnost úspěšného podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dle posledně citovaného ustanovení upřít jen proto, že v řízení o takové žádosti cizinec nemusí dokládat dostatečné prostředky (nadto s poukazem, že si v průběhu doplňkové ochrany mohl dostatečné prostředky vydělat, jak ve svém rozhodnutí uvádí žalovaná). Nesmyslnost opačného závěru vyniká právě ve srovnání s postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, tedy osob, jejichž pobyt na území České republiky (nezískají-li jiný pobytový titul) je na rozdíl od držitelů doplňkové ochrany v zásadě nežádoucí. Na ně § 67 zákona o pobytu cizinců povinnost dokládat dostatečné prostředky neklade, neboť mohou výhodnějšího režimu dle tohoto ustanovení využít právě a jen z důvodu délky svého pobytu na území České republiky a dlouhotrvajícího správního řízení.

[25] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že by povolení k trvalému pobytu dle § 67 tohoto zákona mohli získat pouze neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Není proto vyloučeno, aby žádost dle citovaného ustanovení při splnění zákonných podmínek s úspěchem podal i cizinec pobývající na území České republiky na základě výjezdního příkazu vydaného v důsledku zániku dříve udělené doplňkové ochrany.

[26] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud posoudil námitku nesprávného právního posouzení § 67 zákona o pobytu cizinců, a tedy nezákonnosti rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů, jako důvodnou, zbylými námitkami stěžovatele se pro nadbytečnost již nezabýval.

IV.
Závěr a náklady řízení

[27] Pro uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Jelikož také napadená správní rozhodnutí trpí podstatnou vadou, která způsobuje jejich nezákonnost, pro kterou měla být zrušena již v řízení před krajským soudem, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za tři úkony právní služby ve výši 3 x 3100 Kč, a to převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé (sepis doplnění blanketní kasační stížnosti) a účast na jednání před krajským soudem [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, v náhradě hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, byla odměna advokáta spolu s paušalizovanou náhradou hotových výdajů navýšena o sazbu této daně ve výši 21 % na částku 12 342 Kč; celková náhrada nákladů řízení spolu s připočtením zaplacených soudních poplatků za řízení před krajským soudem ve výši 300 Kč a za řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 500 Kč činí 13 142 Kč splatných k rukám zástupce stěžovatele (§ 120 a § 64 s. ř. s., ve spojení s § 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu